



Shavuot

שבועות

DE VERBORGEN SCHATTEN
VAN PINKSTEREN

VOORGANGER ISRAEL POCHTAR



Introductie

We leven in een bijzondere tijd in de geschiedenis, een tijd waar de profeten over gesproken hebben.

In meer dan 20 jaar van bediening in Israël heb ik met mijn eigen ogen gezien hoe, in de afgelopen jaren, bijbelse profetieën zijn uitgekomen. Wat voor eeuwen onmogelijk leek is realiteit geworden in onze generatie.

Het zien dat deze gebeurtenissen openbaar worden, dat God trouw is aan Zijn woord en Zijn volk vult mijn hart et onuitspreekbare vreugde en dankbaarheid.

De bijbel spreekt over Israëls herstel en het terugkomen van het volk Israël naar zijn oude thuisland. De profeten spreken over de uitstorting van de Heilige Geest, wat we meer en meer geopenbaard zien worden in onze generatie in deze dagen.

Het evangelie wordt weer gepredikt in Israël en laat het volk van deze natie het goede nieuws van hun Messias, Yeshua, horen. De reacties zijn overweldigend. Yeshua wordt opnieuw aanbeden door tienduizenden Israëlische gelovigen, in het Hebreeuws, in het land van de aardvaders, na tweeduizend jaar. Hallelujah!

Als een pastor in Israël is het een geweldig voorrecht en verootmoedigende ervaring om het evangelie aan mijn mede Israëliërs te verkondigen. Ik sta versteld van Gods genade elke keer dat ik honderden Israëliërs zie reageren op onze oproepen tot geloof tijdens onze evangelisatie in Galilea, maar enkele kilometers van waar Yeshua liep, onderwees, zieken genas en wonderen verrichtte.

Nu, 2000 jaar later, komen we opnieuw samen op de zelfde heuvels in Galilea waar Yeshua duizenden Israëliërs onderwees, en horen groepen

moderne Israëliërs het evangelie voor de eerste keer. Het zien van het ontvangen van redding, lichamelijke genezing en rust is onomstotelijk bewijs dat we in de tijd leven waar profetie wordt vervuld.

In handelingen lezen we over het bijbelse feest van Pinksteren. Dit feest was opgedragen door God als een feest voor alle generaties. Terwijl de apostelen in Jeruzalem aan het wachten waren op de belofte van God en doorzetten in vurig gebed kwam de kracht van God opeens over hen en werden ze vervuld met de Heilige Geest!

Na de kruisiging van Yeshua en alles dat de discipelen mee hadden gemaakt hadden ze wanhopig bemoediging en troost nodig. Op de dag van Shavuot (Pinksteren) stuurde God die troost in de vorm van Zijn *menachem* (trooster), de Heilige Geest, als de ultieme vervulling van dit belangrijke feest.

Het zelfde gebeurd in onze dag...

Het feest van Shavuot (Pinksteren)

Hoofdstuk 1

Bij Pinksteren denken we primair aan nieuw testamentische gebeurtenissen, zoals staat geschreven “... wacht op de belofte van de Vader.” De uitstorting van de Heilige Geest. Alles wat Yeshua zijn discipelen leerde en wat uiteindelijk plaatsvond in Jeruzalem dat te maken heeft met Pinksteren is opgeschreven in Handelingen hoofdstuk 2.

Maar, het verhaal van dit feest heeft ook een andere kant, welke net zo oud is als de Heere zijn wetten gegeven aan de natie van Israël tijdens hun tocht in de wildernis. Het ligt in Israëls bijbelse cultuur, met een speciale betekenis, leer en profetische proclamatie die alle wijzen naar een toekomstige gebeurtenis voorbestemd door God, welke we vervuld zien worden in het nieuwe testament. Tijdens de studie van de relatie van het feest van Shavuot (Pinksteren) in het oude testament en de vervulling in het nieuwe testament vinden we een diepere connectie, de volheid van God en hoe het profetische woord vervuld is in onze levens, als ook andere aspecten die nog in hun volheid tot vervulling moeten komen in het uitwerken van het koninkrijk van God.

Wanneer we kijken naar het bijbelse feest van Shavuot is het belangrijk dat we de connecties tussen alle feesten die Shavuot voorgaan als ook de feesten die volgen na Shavuot benadrukken, welke het complete plan van God en de relatie tussen seizoenen, geestelijke en fysieke, openbaren.

Toen God het volk Israël uit Egypte bracht gaf Hij hen wetten die ze moesten naleven zodat ze God konden dienen in een acceptabele manier, en om onder Zijn bedekking, bescherming en zegen te blijven. Naast de wetten gaf God Israël ook feesten zeggend: “Dit zijn Mijn feestdagen.”

Deze door God gegeven feestdagen bevatten een belangrijke boodschap en een levensbelangrijke betekenis. Ze bevatten werken voor God en verschillende soorten offers, echter het is belangrijk om aan te geven dat de wetten gerelateerd aan de feesten wetten waren ter verheuging en om God en Zijn daden te proclameren. Het leek belangrijk voor God

dat mensen niet alleen samenkwamen voor gebed en offer ceremonies, maar ook om vieringen te houden als families, thuis, deze feesten door te geven aan het nageslacht; van vader tot zoon, tot kleinzoon, van de ene generatie tot de andere.

De Heer gaf Zijn feesten toen Hij Israël uit Egypte bracht, God zelf is de auteur en initiator van deze vieringen. Toen de Heer Zijn feesten gaf aan het volk Israël was Hij feitelijk Zijn eigen Goddelijke cultuur aan het maken voor hen. Het was compleet nieuw, uniek en anders dan elke cultuur in de omgeving, één die gemaakt was om het volk van God te onderscheiden van alle andere naties.

Het was een cultuur van dienstbaarheid naar God die veel vreugde en viering er in verweven had door middel van zang, dans en andere vieringen in de tempel als een natie, samen met priesters, vrienden, burens en geliefden.

Zelf de feesten rond de keukentafel waren ingericht als een aanbiddingsdienst, met een specifieke volgorde van gebeurtenissen. Het hoofd van de familie zou de geschriften lezen en het woord delen, toosten voorstellen, bidden, en als belangrijkste er voor zorgen dat ieder woord en elke daad draaide om God en zou zijn tot Zijn glorie. God was de focus.

De eerste beschrijvingen van het feest van Shavuot kunnen we vinden in Leviticus hoofdstuk 23, maar om de diepte en het belang van dit feest te kunnen begrijpen moeten we een kijk nemen in het hele hoofdstuk vanaf het begin en moeten we specifieke kernwoorden benadrukken, de betekenis en de betekenis in het Hebreeuws.

Leviticus 23: 1-2 (HSV)

De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: De feestdagen van de HEERE, die u moet uitroepen, zijn heilige samenkomsten. Dit zijn Mijn feestdagen:

Het is belangrijk om op te merken dat het God zelf is die deze dingen tegen Mozes zegt. Het is God die ons verteld dat we de feesten moeten houden en Hij noemt ze “De feestdagen van de HEERE.” Ondanks dat vele mensen het Joodse feesten noemen zijn het daadwerkelijk Gods feesten omdat het God zelf was het Zijn feesten verklaarde, of “De feestdagen van de HEERE.”

Het is net zo belangrijk om de betekenis van het woord “feest” in het Hebreeuws te begrijpen, dit omdat het woord “feest” in de Nederlandse bijbel geen letterlijke vertaling is maar meer een vergelijking. Het woord voor de feesten van de Heer in het Hebreeuws volgens Leviticus 23:2 is “moadim” (מוֹעֲדִים).

Moed (enkelvoud van moadim) betekend: aangewezen tijd of aangewezen seizoen. Een letterlijke vertaling van de geschriften zou dus zijn: “Dit zijn de aangewezen tijden van de Heer...”

Ondanks dat het merendeel van de feesten feestelijk zijn zijn er ook sombere feesten zoals Yom Kippur (dag van verzoening), welke een dag van vasten en gebed is, niet van vrolijke viering.

De Heer gaf Israël Zijn feesten op een manier dat hun hele leven rond deze aangewezen tijden en gebeurtenissen draaide, en omdat elk feest over God spreekt, Zijn werk en Zijn liefde, zijn ze een blijvende herinnering naar het verleden en wijzen ze naar toekomstige gebeurtenissen. Israëls hele cultureel bestaan was om door deze herhaaldelijke rondes van Gods feesten te gaan.

2 Kronieken 8:13 (HSV)

... om volgens het voorschrift voor elke afzonderlijke dag te offeren, overeenkomstig het gebod van Mozes voor de sabbatten, voor de nieuwemaansdagen, en voor de feestdagen, drie keer per jaar: op het Feest van de ongezuurde broden, en op het Wekenfeest en op het Loofhuttenfeest.

In dit vers zien we een prachtig voorbeeld van hoe God deze feesten in rondes maakte. Elke week eindigde met het vieren van de sabbat, na zes dagen werken was de zevende dag toegewijd aan God. Het was een tijd om te rusten, herstellen en aanbedding. Families zouden samen komen met vrienden en geliefden rond een feestelijke shabbats maaltijd en zouden hun dankbaarheid uiten naar God en Zijn goedheid en zegen erkennen, en hierdoor de volgende week toewijden aan God.

Een tweede voorbeeld van de herhaaldelijke natuur van de feesten is de nieuwe maan. Omdat de bijbelse kalender een maan kalender is valt de eerste dag van elke maand op het zicht van een nieuwe sikkel maan. Halverwege de maand, op de 14^e dag, is de maan voor het zicht vol. Wanneer de maand verder verloopt wordt de maan minder tot het einde van de maand waarna een nieuwe maan de volgende maand inluidde. Deze cyclus zorgde er voor dat de Israëlieten accuraat de tijden van de offers, gebeden en toewijdingen aan de Heer konden houden op maandelijke basis.

Dit is hoe de Heer de jaarlijkse cycli voor Zijn volk had gepland. Zodat ze continu aan het aanbidden waren en God diende het vreugde en vieringen, individueel als ook gezamenlijk.

Eén van de andere belangrijkste feesten in de bijbel is Pesach (Pasen), welke een feest is van Gods bevrijding van het volk Israël uit Egypte. De dag nadat Pesach wordt gevierd begint het feest van Matzot (ongedeseemde brood). Omdat een deel van dit feest het binnenhalen van de graan oogst betrof was het gebruikelijk om de eerste schoof (in Hebreeuws: omer) naar de Heer te brengen. Na het presenteren van de eerste schoof aan de Heer begint het aftellen naar Shavuot (Pinksteren). In het Hebreeuws wordt dit aftellen “s’firat ha-omer” genoemd, oftewel “het tellen van de schoven.”

Hoofdstuk 2

Leviticus 23:15-16 (HSV)

U moet dan vanaf de dag na de sabbat gaan tellen, vanaf de dag dat u de schoof van het beweegoffer gebracht hebt. Zeven volle weken zullen het zijn. Tot de dag na de zevende sabbat moet u vijftig dagen tellen. Dan moet u de HEERE een nieuw graanoffer aanbieden.

In dit schrift zien we een aftelling worden beschreven die uitkomt op het feest van Shavuot (Pinksteren). Shavuot wordt vertaald vanuit het Hebreeuws als “Weken”. De Heer zei dat er zeven weken moeten worden afgeteld en dan het wekenfeest gevierd moet worden. De nieuw testamentische term voor Shavuot, dat Pinksteren is, is afgeleid van de Griekse taal en wijst naar de 50 dagen die, opgedragen door God, moeten worden afgeteld vanaf de dag dat de eerste schoof als offer gebracht werd naar de Heer.

Voordat we een betere kijk gaan nemen naar de kernwoorden en diepere betekenis van Shavuot wil ik een kleine samenvatting geven van dit feest om een idee te geven van wat God ons wilt vertellen over dit feest, en wat Hij vervult door dit feest.

Shavuot is het feest van de oogst (katzir). Tijdens Pasen (Pesach) werd de lente oogst van gerst verzameld. Shavuot (Pinksteren) zou de tijd van de zomeroogst zijn waar de tarwe zou worden verzameld. De profetische vervulling van Shavuot is de oogst in de eindtijd, de oogst van zielen in de naties – een oogst die begon in Jeruzalem toen de Heilige Geest werd uitgestort. Tot op deze dag zien we een doorgaande oogst in de naties, en deze oogst zal doorgaan tot de wederkomst van de Heer. Het zal eindigen op de zelfde manier als het begon – met een opwekking van Israël, zoals geschreven is in Romeinen 11: 26: “...en zo zal heel Israël zalig worden.”

De eerste keer dat het feest van Shavuot wordt aangegeven is in Exodus 23:14 waar er drie belangrijke gebeurtenissen beschreven worden waarbij het volk verplicht werd om naar Jeruzalem te gaan; “Driemaal per jaar moet u voor Mij een feest vieren.” In Exodus 23:17 lezen we “Drie keer per jaar moet alles wat mannelijk onder u is, voor het aangezicht van de Heere HEERE verschijnen.”

In Exodus 23:16 staat geschreven: “Ook het Feest van de oogst, van de eerste vruchten van uw werk, van wat u op de akker gezaaid hebt.” In de geschriften zien we de betekenis van dit feest door de naam: het feest van Katzir (oogst).

De andere term die wordt gebruikt voor Shavuot is het feest van Bikurim (eerstelingen). Het is de tijd om de eerste oogst van het veld, bomen, als ook dieren, aan de Heer toe te weiden. Gods wet zegt dat alle eerstelingen Hem toebehoren.

In Romeinen 11:16 lezen we “En als de eerstelingen heilig zijn, dan het deeg ook...”

Wanneer we de eerstelingen aan God offeren dan heiligen we de hele partij. Wanneer we God onze bikurim (eerstelingen) geven dan zetten we de zegen van God vrij over onze velden, gewassen, bomen, vee, als ook onze families en thuis.

Dus een manier om God te eren is Hem een offer van de eerstelingen te brengen. Spreuken 3:9 “Vereer de HEERE met je bezit, met de eerstelingen van heel je opbrengst.” Het spreekt over het offeren van de eerstelingen en tienden en gaat door over de zegen van God die in ons leven komt als een resultaat van onze gehoorzaamheid aan en dienstbaarheid naar Hem

Spreuken 3:10 “dan zullen je schuren gevuld worden met overvloed en je perskuipen overlopen van nieuwe wijn.” Dit is één van de vele beloftes die reflecteert hoe het leven naar het Woord van God andere aspecten van onze levens verandert en zegen en vreugde vrijzet in onze

levens. Het is ook belangrijk om te zien dat wanneer we spreken over de feesten van God dat vele keren we het belang van Gods goedheid vieren en hier vreugde in hebben.

Deuteronomium 26:10-11 “En nu, zie, ik heb de eerstelingen van de vruchten van het land dat U, HEERE, mij gegeven hebt, gebracht. Dan moet u ze neerzetten voor het aangezicht van de HEERE, uw God, en u neerbuigen voor het aangezicht van de HEERE, uw God, en u verblijden over al het goede dat de HEERE, uw God, aan u en uw gezin gegeven heeft.”

In Exodus 34:22 zien we een andere referentie naar het feest van Shavuot. “Ook moet u voor uzelf het Wekenfeest houden, dat is het feest bij de eerste vruchten van de tarweoogst; en ook het Feest van de inzameling, bij de jaarwisseling.” Dit is de eerste keer dat het feest Shavuot (weken) genoemd wordt. Een belangrijke betekenis van dit feest wordt naar verwezen in de Hebreeuwse naam, het feest van Bikurim (eerstelingen), geeft aan dat de eerstelingen en vooral tienden belangrijk zijn. Het gaat er niet alleen om dat je God een tiende van je oogst geeft maar dat je je hele oogst aan Hem geeft door het offeren van de eerstelingen, welke het beste deel is.

De continue nadruk op Gods recht op onze eerstelingen in elk aspect van ons leven dient als herinnering dat deze aarde en alles daarop de Heer toebehoort.

Psalm 24:1 “De aarde is van de HEERE en al wat zij bevat, de wereld en wie er wonen.”

De zon, als ook de lucht die regen voortbrengt en dauw die onze oogst bewaard, de noorden wind die goed weer brengt als ook de zuidooster wind die droogte en vruchteloosheid brengt, alles behoort Adonai (Heer) toe.

Deuteronomium 10:14 “Zie, van de HEERE, uw God, is de hemel, ja, de allerhoogste hemel, de aarde en alles wat erop is.

Het land van Israël is ook van de Heer.

Jeremia 2:7 “Ik bracht u in een vruchtbaar land, om de vrucht daarvan en het goede ervan te eten. Maar toen u daarin kwam, verontreinigde u Mijn land en hebt u Mijn eigendom tot een gruwel gemaakt.

Het volk van Israël is ook van de Heer.

Deuteronomium 7:6 “Want u bent een heilig volk voor de HEERE, uw God. De HEERE, uw God, heeft ú uitgekozen uit alle volken op de aardbodem om voor Hem tot een volk te zijn dat Zijn persoonlijk eigendom is.”

God noemt het volk van Israël niet alleen Zijn volk maar ook noemt Hij hen Zijn eerstgeborenen, eerstelingen of in het Hebreeuws Bekhori (mijn eerstgeborenen). Net zoals dat God de eerst geborenen van elke familie van Israël koos en één priesterlijke stam van de twaalf stammen van Israël om aanbidders en dienaars van de natie te zijn, zo ook had God Israël gekozen om een priesterlijke natie te zijn om Hem te dienen. Israël was geroepen om de eerteling te zijn, toegewijd aan Hem.

Exodus 4:22 “Dan moet u tegen de farao zeggen: Zo zegt de HEERE: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël.”

Het volk van Israël was gekozen en verlost door God. Het Hebreeuwse woord voor verlost dat gebruikt wordt in de bijbel is kaná (verworven) of padá (losgekocht), God heeft Zijn volk vrijgekocht van slavernij en wat Hij heeft vrijgekocht behoort nu Hem toe.

2 Samuel 7:23-24 “En wie is als Uw volk, als Israël, het enige volk op de aarde dat God is gaan verlossen (padá) om voor Hem een volk te zijn, om Zich een Naam te maken en voor u, Israël, deze grote en ontzagwekkende dingen te doen: voor Uw land, voor de ogen van Uw volk, dat U voor Uzelf uit Egypte verlost (padá) hebt van heidenvolken

en hun goden. U hebt Uw volk Israël voor eeuwig voor Uzelf bevestigd als Uw volk, en Ú, HEERE, bent hun tot een God geworden.”

Op een zelfde manier, als kinderen van God en co erfgenamen met Yeshua, behoren wij niet onszelf toe maar Hem. Net zoals God het volk Israël uit Egypte vrijkocht heeft Hij ook ons vrijgekocht van de slavernij aan de zonde, zoals is geschreven: ... en dat u niet van uzelf bent? U bent immers duur gekocht.” Die prijs is het offer van onze Heer Yeshua, ons verlossend door Zijn bloed.

1 Korinthe 6:19-20 “Of weet u niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is en Die u van God hebt ontvangen, en dat u niet van uzelf bent? U bent immers duur gekocht. Verheerlijk daarom God in uw lichaam en in uw geest, die van God zijn.”

De mensen werden ook opgeroepen om te herinneren en te begrijpen dat wanneer ze hun best deden voor een belangrijke gast in hun huis of op de manier dat ze een koning zouden eren met het beste dat God nog veel meer de eer en het beste verdient. Hij is het die we zouden moeten eren, dienen, liefhebben boven alles. Hij hield eerst van ons en redde ons door ons eeuwig leven te geven. Samen met dat geeft Hij ons een overvloed aan vreugde en elke zegen in de hemelse plaatsen.

Hoofdstuk 3

Leviticus 23:16 “... Dan moet u de HEERE een nieuw graanoffer aanbieden.” De woorden “Nieuw graanoffer” hier benadrukt dat God spreekt over een nieuwe oogst.

Leviticus 23:17 “Uit uw woongebieden moet u twee broden meebrengen, bestemd voor een beweegoffer. Ze moeten van twee tiende efa meelbloem zijn, met zuurdeeg gebakken; het zijn de eerstelingen voor de HEERE.”

Naast de andere offers die met Shavuot te maken hebben geeft God ook de opdracht dat iedere familie 2 broden brengt, of in het Hebreeuws *tnufá*, wat “brood dat gezwaaid of opgeheven wordt voor de Heer.”

Even belangrijk van de specifieke instructie hoe dit brood bereid moest worden: Ten eerste, het moesten het twee broden van het zelfde gewicht zijn. Ten tweede, het brood moest bereid zijn met zuurdesem (*chametz*). Het is interessant om op te merken dat voor alle andere offers God broden zonder zuurdesem verplicht, maar voor dit feest brood met zuurdesem.

De bijbel spreekt over brood zonder zuurdesem als iets rein en onaangetast; terwijl zuurdesem staat voor zonde en onreinheid.

1 Korinthe 5:8 “Laten wij dus feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosaardigheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid.”

God geeft voor ieder feest specifieke instructies, symbolen, details, als ook profetische betekenis, alle wijzend naar een toekomstige openbaring van Gods reddingsplan, niet alleen voor Israël, maar voor de gehele mensheid.

In het oude testament is het reddingplan verborgen tot het nieuwe testament. Het was altijd daar, verborgen als een geheim dat gezien en gelezen kon worden tussen de regels van het oude testament door, Yeshua openbaarde dit allen in volheid.

De apostel Paulus, die was opgegroeid en onderwezen in het oude testament kende en begreep de geschriften en profetieën en sprak door de Heilige Geest, zeggende: “namelijk het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen. Aan hen heeft God willen bekendmaken wat de rijkdom is van de heerlijkheid van dit geheimenis onder de heidenen: Christus onder u, de hoop op de heerlijkheid.” Kolossenzen 1:26-27

We zien dat de symbolen van het feest van Shavuot, zoals de twee broden gemaakt met zuurdesem, eigenlijk naar Gods acceptatie van de mensen wees ondanks hun zonde, door de offers van de priesters in het oude testament. De twee broden betekende ook dat er een tijd zou komen dat door het nieuwe testament en redding door onze Heer Yeshua, God zowel Jood als heiden zou accepteren. Zij zouden de twee broden van gelijk gewicht zijn opgeheven voor Hem naast elkaar.

Romeinen 9:23-24 “En dat met het doel om de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van Zijn ontferming, die Hij van tevoren bereid heeft tot heerlijkheid? Hen heeft Hij ook geroepen, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.”

Efeze 2:11-14 Bedenk daarom dat u die voorheen heidenen ... dat u in die tijd zonder Christus was, vervreemd van het burgerschap van Israël ... Maar nu, in Christus Jezus, bent u, die voorheen veraf was, door het bloed van Christus dichtbij gekomen. Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft...”

De twee broden die werden opgeheven en naar God gebracht werden tijdens het feest van Shavuot proclameren dat God de redding van zowel Israël als de naties vanaf het begin had voorbereid, en dat er een dag

zou komen dat de twee groepen één zouden worden – één lichaam, het lichaam van Yeshua.

1 Korinthe 12:13 “Ook wij allen immers zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken...”

Verder werden de twee broden in een doek van speciaal materiaal gewikkeld en voor de Heer gebracht, precies zoals ook bij het voorgaande Pesach feest wanneer de priesters de schoven in alle vier richtingen bewegen voor de Heer: Noord, Zuid, Oost en West – dus proclameren dat redding naar alle vier hoeken van de aarde zou reiken en iedere natie het kan verkrijgen.

Een ander uniek aspect aan Shavuot is dat de hoge priester de broden moest brengen als bikurim (eerstelingen) toewijding. Leviticus 23:20 “De priester moet ze met het brood van de eerstelingen als beweegoffer voor het aangezicht van de HEERE bewegen...”

Deuteronomium 16:9-10 Zeven weken moet u voor uzelf aftellen. U moet de zeven weken beginnen te tellen vanaf het moment dat men met de sikkel begint te oogsten in het staande koren. Daarna moet u het Wekenfeest houden voor de HEERE, uw God. Wat u geven moet, is een vrijwillige gave van uw hand, naar de mate waarin de HEERE, uw God, u zegent.

Tijdens dit seizoen van Shavuot herinnerd de Heer ons er ook aan om te denken aan al Zijn zegeningen door een ander soort offer. Het is belangrijk om op te merken dat er geen opdracht is wat dit offer specifiek moet zijn, behalve dat het een vrijwillig offer moet zijn, gegeven uit je overvloed, naar de hoeveelheid waarmee de Heer je gezegend heeft. Het Hebreeuwse woord is nedivut (vrijgevigheid). Een letterlijke vertaling zou zijn: “Laat je hand vrijwillig zijn wanneer je geeft, naar de hoeveelheid waarmee de Heer je heeft gezegend.” Dit vrijwillige offer is gegeven aan de mensen als een kans om vrijwilligheid te laten zien door hun eigen wil, dit herinnerd ons aan 2 Korinthe 9:7 “Laat ieder

doen zoals hij in zijn hart voorgenomen heeft, niet met tegenzin of uit dwang, want God heeft een blijmoedige gever lief.”

Het volgende, maar niet minder belangrijke, onderdeel van dit feest is de opdracht om verheugd te zijn. Dit feest is bedoeld om vreugdevol gevierd te worden, en dit is niet alleen een opdracht maar ook de verantwoordelijkheid van mensen om samen met familie en huishouden om het feest voor te bereiden als vreugdevol, dierbaar en belangrijk. Een viering van de oogst, de eerstelingen, het dienen van de Heer, het geven en vrijgevigheid, als ook een kans om al het werk neer te leggen en te rusten van de arbeid door het focussen op en vreugde te hebben in de Heer.

Deuteronomium 16:11 “En u moet u verblijden voor het aangezicht van de HEERE, uw God, u, uw zoon en uw dochter, uw slaaf en uw slavin, de Leviet die binnen uw poorten is, en de vreemdeling, de wees en de weduwe die in uw midden zijn, op de plaats die de HEERE, uw God, zal uitkiezen om Zijn Naam daar te laten wonen.”

Interessant is dat de woorden “u moet u verblijden voor het aangezicht van de HEERE” ons er aan herinnerd dat het een God gegeven feest is, en dat Hij het middelpunt van onze vreugde moet zijn. Het bovenstaande bijbelstuk benoemt alle familie leden en huisgenoten, beginnend bij zonen en dochters, door naar dienaren, weduwen en wezen – wat betekend dat zij er toe doen. Dit feest gaat om zorgen voor de kwetsbare, eenzame, ongelukkige en de gene die niemand hebben om dit mee te vieren. God maakt duidelijk dat we voor hen moeten zorgen.

Leviticus 23:21 “U moet op diezelfde dag uitroepen dat u een heilige samenkomst hebt. U mag geen enkel dienstwerk doen. Het is een eeuwige verordening, in al uw woongebieden, al uw generaties door.”

Deze woorden maken duidelijk dat het niet uitmaakt op welke dag Shavuot valt, de dag moest een vreugdevolle dag zijn en een heilige samenkomst. Het was één van de drie feesten waarbij de Heer het volk

Israël opdracht gaf om een heilige samenkomst te hebben en naar Jeruzalem te gaan om te dienen en aanbidden.

In handelingen zien we een goed voorbeeld van hoe, in nieuw testamentische tijden, de joodse apostelen doorgingen met het vieren van de feesten van God, zoals Shavuot. Ze groeide op met deze feesten en bleven naar Jeruzalem gaan om deze feesten van de Heer te vieren. Eén van deze apostelen van Paulus.

Handelingen 20:16 “Want Paulus had zich voorgenomen Efeze voorbij te varen om geen tijd in Asia te hoeven doorbrengen, want hij haastte zich om, als het mogelijk voor hem was, op de Pinksterdag in Jeruzalem te zijn.”

Paulus, wiens Hebreeuwse naam Sha’ul was, was iemand die opgroeide met joodse tradities. Na een levens veranderende ontmoeting met Yeshua en zijn roeping om apostel van de heidenen wist Paulus beter dan ieder ander dat in Yeshua hij niet langer gebonden was aan de wet, en dat het houden aan de opdracht van het vieren van de feesten van Heer niet zijn redding bewerkte, toch haastte hij zich tijdens zijn reizen naar Jeruzalem om op tijd te zijn voor het vieren van Gods feest van Shavuot. Paulus’ houding naar dit feest laat het belang van dit feest, die de Heer ons gegeven heeft om te vieren, zien.

Leviticus 23:21 “U mag geen enkel dienstwerk doen...”

Dit geschrift spreekt over de heiligheid van deze dag, welke net zo heilig is als de Shabbat. Beginnend bij zonsopgang en eindigend bij zonsondergang de volgende dag, moest de natie stoppen met al het werk en rusten.

In de specificaties gegeven bij dit feest geeft de Heer duidelijke instructies over hoe de oogst moet worden binnengehaald, de randen onaangeraakt latend.

Leviticus 23:22 “Wanneer u de oogst van uw land binnenhaalt, mag u de rand van uw akker bij het binnenhalen van uw oogst niet helemaal afmaaïen, en wat van uw oogst is blijven liggen, mag u niet oprapen. U moet het laten liggen voor de arme en de vreemdeling. Ik ben de HEERE, uw God.”

Bij het geven van deze instructies laat de Heer zijn zorg zien voor de arme, vreemdeling en zij die geen eigen land hebben. Het was Zijn manier om genade, liefdadigheid en gulheid te leren aan het volk van Israël naar anderen. Het moest deel worden van hun cultuur, hun levensstijl. De zelfde principes die nog steeds relevant zijn voor ons als gelovigen in en volgers van Yeshua. Gulheid, liefdadigheid en zorgen voor anderen zijn allemaal waardes van Gods koninkrijk.

Elke boer kom gemakkelijk berekenen hoeveel verlies hij zou hebben van het niet binnenhalen van de randen van zijn veld, en hoeveel hij nog kon verdienen van het gewas die van God onaangeraakt moest blijven. Het was een manier om iemands geloof en vertrouwen in God te testen, begrijpen dat het niet oogsten van iedere centimeter van je akker een andere manier is om een offer voor de armen te brengen.

Dit zijn principes van het koninkrijk en zijn van belang bij het vormen van een cultuur van geven, de Heer vertrouwen en het ontwikkelen van een goddelijke vrijgevigheid in mensen, gebaseerd op Gods principes in spreuken 11:24-25 “Er zijn er die mild uitdelen en nog meer ontvangen, en er zijn er die meer inhouden dan rechtmatig is, maar het is tot gebrek. Een zegenende ziel wordt verzadigd, en wie te drinken geeft, die zal ook te drinken krijgen.”

Wanneer we inbeelden dat het graan, de schoven en andere gewassen die op de grond vielen tijdens de oogst niet weer opgepakt mocht worden, of wanneer we denken aan de randen van de akkers die niet geoogst werden, dan is het belangrijk dat we twee dingen benadrukken: 1. God heeft niet gezegd hoeveel iemand niet moest oogsten. Of het 20 kilogram, half een ton of een stuk zo groot als een voetbalveld was, er zijn geen duidelijke instructies over hoe gul iemand kon kiezen te zijn.

Ook, iedereen die van buiten richting de akker kwam kon duidelijk zien hoeveel geloof de boer had, aan de hoeveelheid niet geoogste gewassen die er aan de randen van het veld stonden.

2. Tijdens bijbelse tijden waren de akkers van Israël anders dan de akkers van de andere naties. Ze waren goed onderhouden, er werd geen graan zomaar aan de randen van het veld gegooid zoals bij andere naties. Het was een indicatie van de boer die leefde naar God wet, als ook een proclamatie van Gods zegen over de akker.

Hoofdstuk 4

Al Yeshua's discipelen groeide op in Israël en waren allemaal opgevoed met het vieren van de feesten van de Heer en het eren van God tradities. Het was niet alleen deel van hun leven, maar een deel van hun cultuur en identiteit, net zoals nu onder de Israëlieten.

Feesten waren iets dat van generatie tot generatie werd doorgegeven, zowel in oude bijbelse tijden als huidig Israël. Het is iets dat nog steeds overal in Israël wordt gevierd: van kinderopvang, tot school, tot de werkplek. Het is het onderwerp van gesprek op straat, op TV en op de radio tijdens de feesten – het is simpelweg een onscheidbaar deel van onze Israëlietische cultuur, het maakt niet uit of iemand levensstijl in Israël religieus of seculier is.

Dat begrijpend kunnen we zien dat het logisch was dat Yeshua's discipelen drie keer per jaar naar Jeruzalem gingen om de God gegeven feesten te vieren met hun families. Ten slotte, ze deden dit drie keer per jaar voor drie jaar lang samen met Yeshua toe Hij op aarde was.

Na Pesach, toen Yeshua was opgestaan, verscheen Hij voor 40 dagen aan de discipelen om hen te onderwijzen, openbaring te geven, oud testamentische profetieën uit te pakken en ondertussen te spreken over het Koninkrijk van God. Vervolgens gaf Hij hen instructies om naar Jeruzalem te gaan en daar te blijven in verwachting van de belofte van de Vader. Hij vergeleek de doop van de Heilige Geest met de doop in water die Hij had ontvangen door de hand van Johannes de doper.

Handelingen 1:8 “maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde.”

Nadat Hij hen de grote opdracht had gegeven werd Yeshua voor hun ogen opgenomen in de hemel, precies tien dagen voor het feest van

Shavuot. Het was normaal voor de discipelen om in deze pre-festieve staat te blijven, in afwachting van wat de Heer had beloofd, voorbereidingen treffend voor Shavuot net als de rest van Jeruzalem 's bewoners en pelgrims.

We kunnen ons gemakkelijk de verwachting van de discipelen inbeelden die hun dagen in constant gebed en verwachting doorbrachten, niet alleen voor het komende feest van Shavuot maar voor de belofte van God, iets dat ze nog nooit eerder hadden ervaren maar wel van wisten dat het te maken had met de Heilige Geest.

Toen de dag van Shavuot eindelijk was aangebroken werd iedereen in de bovenkamer opeens vervuld met de Heilige Geest! Petrus ging naar buiten om moedig te preken dat Yeshua de Messias van Israël is, over Zijn dood en opstanding, over bekering en geloof in Hem dat leid naar redding, over de doop in de naam van Yeshua tot vergeving van zonde, en het belang om vervuld te worden met de Heilige Geest.

De gift van de Heilige was de echte vervulling van de bijbelse profetieën gegeven in de betekenis van het feest van Shavuot. Het was geen toeval dat God dit specifieke feest koos als de dag waarop Zijn kerk geboren zou worden, wanneer Zijn Geest zou worden uitgestort op mannen en vrouwen.

Door dit belangrijke feest van de Heer – Shavuot – vervulde God wat Hij vanaf het begin had gepland, en de eerste oogst van mensen werd binnengehaald. Het markeerde een nieuw seizoen van een grotere wereldwijde oogst. Op de zelfde manier als de twee gedesemde broden werden opgeheven voor God zouden ook Jood en heiden worden opgegeven voor God doordat het evangelie snel rende naar Jeruzalem, Judea, Samaria en naar de einde van de wereld, elke natie aanrakend.

We kunnen ons alleen maar inbeelden wat voor overweldigende vreugde de discipelen vulde toen ze getuigen werden van de monumentale openbaring en vervulling van Shavuot, toen de Heilige Geest werd uitgestort over de mensheid, resulterend in de redding van

duizenden in Jeruzalem op de dag van Shavuot. Ze zagen met hun eigen ogen Gods vervulling van de bikurim (eerstelingen) oogst van duizenden van het volk van Israël in één dag.

Het feest van Shavuot was aan ons gegeven door God als een enorme zegen, om ons er aan te herinneren dat we een geestelijke oogst moeten binnenhalen op aarde, terwijl we gevuld zijn met Zijn Geest, Zijn kracht in onze levens laten werken en ervaren. Dus wij moeten die twee broden worden die geofferd worden aan de Heer: Joodse als ook heidense gelovigen uit de naties, vrijgekocht en verlost van onze zonde door Zijn bloed, als één lichaam in Yeshua.

Romeinen 12:1 “Ik roep u er dan toe op, broeders, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk: dat is uw redelijke godsdienst.”

In het Hebreeuws deze laatste zin vertaald naar: “dien Hem met al je hart.”

Laat ons altijd in herinnering brengen de arme, de wezen en weduwen, zij die te kort hebben en lijden. Laten wij zien onze God gegeven gulheid, nooit vergetend dat Hij onze bron van zegen is.

Laten wij vieren door het goede nieuws naar alle naties te brengen, God dienend met ons hele hart, Shavuot vieren als een grote gave van de Heer, onszelf in herinnering brengend dat wij in de hand van de Heer van de oogst zijn, en laten we samen bidden dat Hij arbeiders zal sturen om de oogst van de velden binnen te halen. Amen!

